

[Johan Asmussen.]

Jeg skal endelig gøre nogle bemærkninger om det nye forslag til udskrivningslov. Da det forslag, som der nu spilles bold med mellem den højtærede finansminister og det ærede medlem hr. Poul Møller, da dette første forslag var til behandling den 4. december i fjor, udtalte det ærede medlem hr. Peter Nielsen, at det var det første led i forårets mosaik. Når vi kender de andre led, sagde han, er det muligt, at der skal files lidt på dette her. Jeg tør svagt antyde, at der er blevet fileet på mosaikken, sådan at det vil blive vanskeligt at få samlet noget igen, der ligner noget billede, som man kan have nogen videre fornøjelse af at kigge på.

Vi kunne ikke give tilslutning til udskrivningslovforslaget i den skikkelse, som det havde, inden det blev taget af bordet, og vi kan naturligvis endnu mindre stille nogen tilslutning i udsigt til en udskrivningslov af dette udseende. I øvrigt synes jeg, at det ganske primitivt sagt er en mærkelig fremgangsmåde at fremsætte et forslag til udskrivningslov i november og så tage det af bordet og komme med et nyt nu her i februar. Det er mig bekendt almindeligt, at forslaget til udskrivningslov først fremsættes i februar og ikke allerede i november, og jeg husker, at det blev anerkendt dengang i november — det var vist for øvrigt også det ærede medlem hr. Peter Nielsen — at man netop gav folketinget god tid ved at fremsætte udskrivningsloven så meget tidligere. Men jeg må da egentlig sige, at det synes jeg hellere man skulle have ladet være med, for det er en form for at stikke både folketinget og befolkningen blår i øjnene at lade, som om man nu kommer med forslag til udskrivningslov og giver særlig god tid til behandlingen, og det så viser sig, at det var aprilsnar det hele. Det var slet ikke noget, man mente. Jeg synes, der er grund til at bebrejde den højtærede finansminister selve denne fremgangsmåde.

Jeg skal ikke komme nærmere ind på de mærkværdigheder, der består i, at den hævnning af bundgrænsen, som man var så glad for, og ligeledes forbedringen af proportionalgrænsen og udjævningen af springene uden videre forsvinder — og uden videre kommentarer i de foreliggende bemærkninger. Jeg skal derimod gøre nogle enkelte

bemærkninger om nyopfindelserne.

Ja, børnetilskud er jo ikke nogen nyopfindelse. Der vil jeg sige, at vi er fuldt ud rede til at støtte rimelige børnetilskud; vi er rede til at støtte bestræbelser for, at den sociale balance opretholdes; og for så vidt den sociale balances opretholdelse, når afgifterne tages i betragtning, kræver forhøjelse af børnetilskuddet, så kan man også regne med de uafhængiges støtte på det punkt. Jeg er i og for sig enig i det ærede medlem hr. Poul Møllers betæneligheder og de spørgsmålstegn, han i sit indlæg satte ved, om det nu også var nødvendigt netop at lade disse afgifter medføre forhøjelse af børnetilskuddet. Men i princippet er vi naturligvis indforstået med en opretholdelse af den sociale balance.

Denne indstilling kan naturligvis også føre andre steder hen, men den kan ikke føre derhen, at vi finder, at det er i sin orden at give persontilskud i den nærmest barokke udstrækning, som man er inde på i det fremsatte forslag, nemlig til 70 pct. af skatteyderne. Der er allerede sagt både hårde og spøgefulde ord til den højtærede finansminister i den forbindelse, og det skal jeg ikke prøve på at overgå. Vi vil finde det rimeligt, at der gives persontilskud til de kredse, som ellers ligger under skattebundgrænsen, og jeg vil tilføje, at det er da tænkeligt, at man endda måtte glide en smule højere op. Det er ikke til at afgøre på forhånd, men det er muligt, at den positive indstilling over for ønsket om at bevare den sociale balance kunne nødvendiggøre en lille glidning. Men det har ikke noget med det principielle at gøre, at der er et ganske overordentlig langt spring fra disse efter vor mening saglige hensyn til de ganske barokke tanker om at ville give tilskud til så store kredse af befolkningen.

Jeg har allerede være inde på — og min ærede forgænger her har været inde på det — at vi ligesom det ærede medlem hr. Poul Møller, var det vist, i høj grad savner udtryk i forslagene for det, der stadig har været foregøglet folketinget og befolkningen, at man også fra den høje regerings side er indstillet på opsparingsfremmende foranstaltninger. De er faldet helt ud; der er intet af det tilbage. Hvad der heller ikke er noget af — man kan ikke sige noget tilbage af, for det var der heller ikke før — er